

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

на цілий рік: зі щоденною
виплатою 7 доларів, або 12
рублів; з виплатою двічі
в тиждень 5½ долара, або 10
рублів; з виплатою що субо-
ти 4½ долара, або 9 рублів.
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича

Входить у Львіві що літ
крім неділь руских свят
о 5½ год. по полудні.
Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» при
ул. Осоліських ч. II. (партер)
(Фронт від ул. уТхот). Екпе-
диція місцева в Агенції
Соколовського в насажі Гавс-
мана.
Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—
Рекламації неопечатані є
вільні від порта. — Оголь-
шеня звичайні приймаю-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надіславім» 40 іч
від стрічки. Подяви і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Політичне положенє.

(X) Вчорашні днівники рознесли на весь світ вість про відставку бар. Бінерта на основі промови д-ра Крамаржа на зборах молодческого виконного виділу. Тимчасом з кругів німецьких рішучо заперечують сим вістям, котрі звичайним способом чеських політиків, коли у своїх змаганнях зазначають невдачі. Се не є виключене, щоби по якімсь часі послідували деякі зміни в кабінеті, однак тепер сі вісти рішучо безосновні. Так само заперечують сим вістям і з німецько-поступового табору і зазначають, що теперішній настрій німецько-поступових сторонниць є такий, що они будуть опирати ся всяким змаганням виміреном проти теперішного кабінету.

Видавана в Градци Tagespost пише про сучасне політичне положенє: Німців і Чехів годі звести до одного стола на нараду, а поки не буде доведено до якогось порозуміння між тими сторонництвами, нема мови про полагоду парламентарного пересилєня. Так само нема мови про зміну в президії міністерств. Славянська Єднота бажала би очевидно мати діло з иншим предсідником міністерств, але на жаль се бажає беззглядне. Тимто всякі вісти розголошувані про відставку кабінету бар. Бінерта зовсім безвідставні. В поважних політичних кругах пересвідчені що бар. Бінерт покликаний на довший час кермувати державою і перебивати ся скрізь парламентарні скелі

вибраною раз дорогою. Се не є перепоною, щоби в якійсь пізнійшій хвилі подумано про обнову кабінету. А і се річ певна, що обнову повинно попередити порозумінє між Німцями і Чехами і полагода німецько-чеського спору. Бо якнебудь би хто глядів на обнову кабінету, то она в головній основі повинна закінчити ся коаліцією, яка уможливила би спільну роботу великих парламентарних сторонництв. Але ще треба перейти далеку дорогу закидану всякими перепонами, котрі повинна усунути теперішня перерва парламентарна або можливе навіть відроченє палати. Незгідлива палата, з боротьбою сторонництв на засіданях, була би зовсім не на руку правительству в теперішній хвилі, коли розходить ся о переговори з угорским правительством, хоч се останнє знає, що австрійска держ. рада в рішучій хвилі є згідна, наколи розходить ся о оборону проти нового мадярського напору. Кабінет бар. Бінерта свідомий того, що в справах що до Угорщини має він парламент за собою мимо всяких ріжниць і суперечностей. Так представляє ся сучасне положенє, котре не так скоро змінить ся. Нема міністерского пересилєня, не буде обнови кабінету в найближшій часі, а можливе є відроченє, не буде знованя §. 14-го, але всеж таки стан ех lex. Чого иншого можна сподівати ся аж по тижнях.

Подібним способом запевняє «Pilsner Tagblatt», що рішуче становище німецьких сторонництв не допустить до пожертвовап

Чехам бар. Бінерта, або бодай зміни системи на славянофільську з огляду на заграничну політику і союз з Німеччиною а також з огляду на добрі взаємини між бар. Бінертом а гр. Еренталем. Гр. Еренталь не зробить сеї похибки як гр. Голуховский, кінчить сей днівник, котрий для приподобаня Славянам пожертвував д-ра Кербера.

Посол Василько висловив на засіданю руского комітету в Ч. рніцях погляд про парламентарне положенє. Розпочаті д-ром Глосбінським змагання для уздоровленя парламенту спинили ся на мертвій точці, бо хоч вимаганє Слав. Єдноти на часткову обнову міністерства видає ся дрібним і легким до переведеня, то всеж оно нарушує всякі конституційні правила. Зміст сего драгання не означає нічого иншого, як без ухвали парламентарної більшости іменованих Короною німецьких міністрів викнути на домаганє Слав. Єдноти. Зовсім зрозуміло, що німецькі сторонництва бачилиб в сповненю сего славянського домаганя причину до найострійшого становища супроти міністра-президента. А до того і міністер-президент з огляду на заграничну політику не бачить поводу на місце славянської обструкції викликувати німецьку, бо се не булоб уздоровленєм парламенту. Останні голосованя в літній сесії при бюджеті і боснійській розправі дали більшість для правительства. А що з того часу не було в парламенті голосованя, отже правительство може покликувати ся на се, що оно має більшість. Колиб Слав. Єднота до-

Як я учив ся в початковій школі?

(До історії народної школи на Україні).

(Дальше.)

Алеж як почали ми читати, дістали дійсних мук.

Букви були нам врозліфами, котрі ми знали на роздріб, та не вміли пристосувати до місця, а хоч би й пристосували, то слів ні у якім разі не розуміли. Марія Миколаївна не вміла складати слова з учнями, бо она їх не аналізувала і букви показувала без усякого звязку з людскою мовою. Так само она хотіла відразу примусити нас складати букви, гнівала ся, кричала, лаяла образливими словами, скубла за волося, біла лінійкою, але справа від того не посувала ся. Принаймні я орйгадую, що читати навчив ся раптом, мов по натхненю, як і інші товариші. Замість книжок учителька видавала нам вздорові листи з віршами, приказками, загадками, а ми дома мусіли прочитати їх. Власне я не знаю, чи є ще більше варварський, ще більше безглузний спосіб навчаня. Ми не розуміли московскі мови; здасть ся, треба булоб починати легесеньки уривків, де хоч через десяте в п'яте зрозумієш зміст, а потім з допомогою учителя подужаєш і незрозумілі слова. Отже нам зразу дали такі перлини чужої мови, як прислів'я, загадки, окремі мудрі вирази, наче хотіли, щоб ми наламали язика і потім не бояли ся уже ніяких трудностей. Зважаючи на біжку, ми дома вчили на память ті листи, щоби було в школі, боронь Боже, не помилитись. Через те трапляли ся курйови: Костяну Литвиненку хтось перемінив лист, а ему як на гріх довелось читати. Він підвів ся і почав: «Які бабушки, бу-

кашки, кузявки, мушки, таракашки... — «Що, що?» перепинила учителька: «де там „бабушки»? Які там „кузявки»?... Бідний Костян на тому й став, а потім заголосив: — «Се не мій лист! Я не знаю, де мій лист подів ся!» — «А хибаж тут букви не такі, йолопе?» визвірилась учителька, узявши лінійку. Костян знов крізь слюзи: «Які-ї б-а-бушк!»... Наслідком сього були десять лінійок, що дістали ся Костянови від учительки, та призвіще «бабушки», котре носив він, доки й до школи ходив.

Але всеж наука посовувала ся, хоч і помалу, бо Марія Миколаївна уміла дошкуляти і батьки наші були задовольнені, казали: «О, ся вишколить нам дитин, як слід! Пудяца учителька, що й казати!» Отже ми були зовсім иншої думки, а найбільше тендентні, звервовані, або ж мовчанні, горді хлопці. Учителька, мабуть, тішась з хвали селян, бо й поза школою почала стежити за учнями, бити їх, знущатись немилосердно. Мій брат, хворий мовчазний хлопець, зненавидів її, наскільки може ненавидіти дитяче серце, бо она буквально не давала ему вільно дихнути. Йй не подобало ся, що він не плакав, не просив прощєня, і все мовчав, а може она й угадувала его ненависть. Отже досить було йй увійти в хату до нас, і вже она кричала: «Ти, як ти сидиш за столом? Стань до порога!» Брат мовчки йде до порога. Обід кінчаєть ся. Учительку лютує братова мовчанка і она знов чіпляє ся до него: «Чогож ти не просиш прощєня? Он, обід кінчаєть ся... Тоді знов тобі їсти подавай!... А привесить мені різок!» — Брат миттю зникає з хати. — «А, то ти он як! Стійже, ти прийдеш до школи!»...

Таке поведженє з учнями для інших було навіть гірше науки. Гриць Куденко не витримав ще до Рідва і невідомо куди утік. Батько зля-

кав ся був, але Марія Миколаївна, розпитавши добре школярів, другого дня сама знайшла бідного Гриця в соломі, голодного, валиканого. З допомогою учнів она притягла его до школи, відлічила ему десять лінійок і поставила на коліна. Після того ми залишили охоту до втіканя з школи і — диво дивне — таки навчили ся читати.

Якаж радість була, коли нам видали книжки з малюнками («Родное слово» I годъ), котрих ще ніхто на селі не бачив. Я що тижня перечитував цілу книжочку, хоч багато дечого не розумів, повиучував на память усі приказки й загадки і перший раз почув красну ритму, красу вірша. Більшість із нас навіть звикли до школи, та правду казати сьмилівим воякам з каустанним війском легко було й казати: поведженє учительки з нами її «натуральна» метода навчаня, навіть шкільне, «хатне» житє школи були щиро селянські. Били нас однаковісенько і в школі і дома, лаяли теж однаковісенько, коли не лічяти таких слів, як «Мазєпа», «мазниця», «мурло», «йолоп», котрі вживала Марія Миколаївна. Науки, розуміє ся, дома ми зовсім не знали, але принципи наукові і в школі і в дома були тіж самісенькі: «слухай, що старші кажуть та мовчи», «не ривай ся, коли тебе не просять», «твое діло слухати, а не питати», «не твого ума діло», «усе знатишеш, то й постарієш».

І наші батьки, та й Марія Миколаївна за ними, тримали ся сих мудрих правил і на кожде питанє наше казали: «навчить ся носа втирати». На уроках учителька все було сидла посеред класи за шитєм, або ж самовар чістила, чи там посуду якусь мила, а близько неї стояла довга лозина: коли учні починали пустувати, она шмагала лозиною сього, того по спині, та й знов брала ся до свого діла. Частенько

пустила до розправи над пропозиціями, то наслідком певної зміни в настрою польського кола могла би досягнути більшість, а тоді одне пораджене міністерства в парламенті перемінило би теперішнє неконституційне домагання о відставку бар. Бінерта в конституційно оправдане і бар. Бінерг був би приневолений з цілим кабінетом просити о відставку. Слав. Єднота однак не вступать на сю єдино-конституційну дорогу для досягнення своєї цілі, Корона і міністер-предсідник не подадуться з наведених в горі причин і се є та мертва точка, з якої не може вийти парламентарне жите, лише §. 14-ий.

Полоненіє Русинів в Босні.

(Дальше).

Певно — не так то і легко найти священика для боснійських Русинів, бо они ніяк не змогли би утримати священика з родиною. Та вжеж нежонатий священик або вдовець міг би там легко вижити... А кількож то у нас є тепер нежонатих священиків та вдівців... Та про се не хочу я більше говорити, бо бою ся, щоби не віднесли до мене слів св. Письма, сказаних Ісусом Сином Сираховим в главі XIII 24—30: „Богатий возглагола і вси умолчаша і слово єго вознесоша даже до облак; убогий возглагола і рече: кто сей естъ? і аще претквет ся, незвратят єго“.

І для того, щоби не бути нікому каменем преткновения, замовчу, а кождий най сам зверне увагу на то, куди зайдемо, коли жонатий священик не може піти, а нежонатого нема. І най кождий сам собі знайде причину, чому то в мурях Василіяньского Чина, котрий є єдиним на Руси, брак людей охочих до Апостольської праці, коли то протівно у латиників, у яких тільки ріжних законів, зовсім не відчуває ся браку людей в їх монастирях.

А тим часом ворог не спить і чигає день і ніч на наших людей. І так прим. в Йованці сербський священик (православний) намовляв зовсім явно наших людей, щоби пристали до заходили до школи батьки, і та ідилічна семейна картина, котру они бачили в школі, наповняла серця їх повагою до учительки: „От, придбали собі учительку, дай Боже їй здоровля! Хазяйновата, невинувата, строга! А баби без перестану носили хазяйновитій учительці паляницю, молоко, масло, яйця, сало, курчат.“

На другий рік наша наука йшла так само без відмін. Єдиною новиною для нас було те, що учителька почала дружити з дівчатами — ученицями: вчила їх шити, гавтувати, співати, часто гуляла з ними, але тим більше не любила хлопців, пошторхувала ними.

Ми читали уже досить скоро, хоч і не дуже то зрозуміли прочитане. Я страшенно зацікавив ся статями „Изъ дѣтскихъ воспоминаній“, перечитував їх кілька разів і цілими часами думав про те, що є десь жите, не схоже до селяньского. Того року учителька мучила нас граматиною. Без усяких пояснень ми вислухали, що „мысль, выраженная словами, называея ся предложением“, що „предложение состоитъ изъ главныхъ членовъ и второстепенныхъ“. Що то була за мука і сказати тепер не вмію! Я зробив собі зошиток і записував, туди щодня усю граматичну мудрість. Коли мене питала учителька, я одним духом проказував ту мудрість, не помиляючись, після мене не одно покоління школярів скористало ся з моєї книжочки, — й до кінця школи я не розумів того, що уста мої промовляли. Граматики, безумовно, ніхто з нас не знав.

Ще гірше було нам письмо. Списати з книжки, або записати за учителькою ми уміли, але скласти щось своє не могли. Уже після школи, записуючи по господарству деякі дрібниці, товариші мої виробили те оригінальне письмо, котре не потребує ні граматики, ні навіть зміслу.

(Конець буде).

него до єго церкви, а він їм усе робити не дає: і охрестить, і умершого похоронить, і все, що їно їм буде потрібно.

Однак люди такі поки що і на такі условини не годять ся, і вижидаютъ свого священика з Галичини...

Та вжеж оселя Целінець, де є 28 часел наших людей, та здає ся, вже зовсім певно пропаде. Там газдує уже сербський священик, сповняє усі духовні функції та так і загирає полегко наших Галичан..

А на все те дивив ся я власними очима, бо був у них та на їх просьбу витичав їм плян під каплицю, котру они хотять будувати — і то здає ся на кошт сербского священика.

Бачучи усе те, я вертаючи з Босни до Галичини кождий раз ступав до Крижовача до Преосвященого Юліяна та представляв єму стан боснійських Русинів, і просив післати їм із своєї єпархії священика.

Однак Преосв. Юліян все казав, що нема кого післати, бо і в самій Хорватії та Славонії парохії з браку священиків не обсажені.

Мав я також надію на тих кількох питомців Хорватів, які учили ся і скінчили богословіє у нас, в Галичині, в львівській семінарії і дуже добре булиб надали ся для Босни, бо і мову нашу знають.

Але і то не стало ся, хотіли Преосв. Юліян сказав, що одного з них все таки пішле, але на жаль і того нема.. усі пішли до Славонії, а Босна лишила ся по давньому..

І нічого не помогло, хоча і я представляв небезпечність Целінця, де то люди готові таки зараз перейти на православіє, коли тому в час не зарадить ся..

Преосвященний Юліян потішаєть ся тим, що мовляв они вернуть назад до своєї церкви хотіли би і перейшли на православіє..

Та — блаженні віруючі..

Та я все кажу, що легко в болото влізти, та ще скорше біду одсжу ним обмастити, але вилізти з него, та обчистити одєжу, се вже справа трудайіша..

Чого то вже не ханали ся наші люди в Босні, про се свідчить і се: як я вже згадав — поставили собі на Дуброві Поляки маленький костел, а наші їм помагали. До того костела дав єпископ банялюцький священика Хорвата, латиньского обряду, який і мав на тій оселі заспокоювати духовні потреби. А що в Босні не мають священики платні з державної каси як у нас, то священиків люди самі удержують. Удержували і Поляки на Дуброві свого священика, а наші Русини прилучили ся також до тої платні з тим, щоби в рускі свята священик правив службу Божу і їм. З початку то оно якось ішло, потім то вже не конче, а згодом упало цілком. І для того то Русини зірвали умову а священика оплачують тепер самі Поляки. Але і Поляки не були з него вдоволені, бо хотіли, щоби говорив проповіді по польски, а він не міг, бо не вмів, бо був Хорват.

Ось і забрав єго єпископ назад та дав до Приявора.

Так отже більше як два роки була ся оселя без священика. Аж потім дав єпископ нового священика, який є і тепер, а зве ся Адриян Май, з роду Німець. Та сей також говорить проповіді по хорватски. Поляки вже не нарікають, бо боять ся, щоби і того ще не втравили.

Лише помж собою Поляки говорять: „Шкода, що пощивина мучить ся, бо ми і так з єго наук не користаємо, бо ї мало що їх розуміємо“.

І справді — се дуже чесна людина, сей о. Май, в рускі свята спізнає умисно службу Божу, щоби Русини могли бути присутні зі своїх віддалених осель.

Інакша пригода лучила ся нашим людям на сусідній оселі Девятині. Там іменно будували церкву вже наші і то муровану, а Поляки були до помочи.

З початку ішло всьо добре, і будова поступала вперед. Але потім хтось підбурив Поляків, і ті стали провадити борбу з Русинами. І то не тільки що не хотіли прийти до роботи коло церкви, коли то не кождий був зобовязаний дати 12 корон і 9 днів роботи, але они прямо не пошвалили роботи.

Прийшло отже до того, що Русини зробили в день, то они в ночи розкидали. Вкінці довели до того, що аж жандармерія мусіла прийти на поміч нашим Русинам, При тім лучали ся цікаві пригоди.

І так прим. приїхав з Приявора на Девятин о. Андрей Сеґеді, щоби доглянути роботи, і оборонити Русинів перед польським нападом.

В Девятині замешкав о. Сеґеді в одній хаті.

Одного вечера кладеть ся о. Сеґеді спати, але якось сон єго не бере ся. Бере отже в руки книжку і читає. А було се вже пізною осінню, коли то вже в печях палило ся. Читає так о. Сеґеді, коли параз чує дим в хаті!

Що се може бути? Встає з ліжка, дивить ся: гей? чи се може хата горить? — Ні, не горить.

Щож се такого? Може се піч заткана, хоч оговь ще не потах? Дивить ся до печі, та ні, не заткана піч, — а дим на хату таки цілою силою іде! Та зараз і довідав ся о. Сеґеді, що се за причина тому була.

Отсе хтось вліз на крівлю хати, і великою веретою заткав комин, маючи той чемний замір, аби о. Андрей удушив ся димом... І певно що був би сего доконав, колиб о. Сеґеді був заснув, і щастє єго, що не міг спати.

Після таких пригод, удало ся остаточно церкву скінчити, всеж таки під ескортою жандармерії..

Трапісти з Банялюки зробили Русинам гарний віттар, кивот, сповідальницю, вікна, двері, і то треба піднести, — усе дармо, без одного сосяка! Ба! — та щож з того, що церква скінчена, коли нема кому в ній правити, бо нема священика? І з того скористали Поляки..

Отсе на їх просьбу прислав на Девятин банялюцький єпископ латиньского священика, мовляв тимчасом, заким руский приїде.. Ось і сидить там сей священик та і править Полякам усе, але Русинам в рускі свята не хоче! Правда, що Русини не хочуть єму платити, бо кажутъ, що ось то ми чекаем на свого; як будемо мати свого, тоді ї будемо платити.. Алеж се зовсім не уневинняє латиньского священика, бо він і так що дня мусить мати службу Божу. Однак в більшій рускі свята, він вмисно з дому виїжджає, а коли не виїжджає, то не править умисно, аби Боже борони Русини не прийшли і не вислухали єго служби Божої.

Правда — від часу до часу приїде на Девятин зі службою Божою о. Андрей з Приявора та і службу Божу приходить ся єму правити нераз з великими перешкодами.

Та здаєть ся і на воловій шкірі не списав би усього того, кілько то натерплять ся наші люди в тім Девятинку іза браку свого священика.

(Дальше буде).

Політичний огляд.

Заграниця.

З нагоди побуту наслідника престола архієпископа Франца Фердинанда і єго жінки княгині Гогенберг в Берліні, пише Nordd. Allg. Zeitung офіційно: „Від ряду літ витворили ся між нашим пануючим домом а будучим свадковцем Габсбургської корони особисті відносини, переняті щирим поважанем і сердечною приязню. Широкі круги німецького народу бачать в тісних і повних довіря відносинах пануючих домів Гогенцолернів і Габсбургів, яких держави злучені вже протягом цілого покоління невзрущимим союзом, дальшу злуку о незвичайній вартости, котра нарівні з союзом стала вже традиційною“.

Друга сесія турецького парламенту розпочала ся 14. с. м. в святаочний спосіб в престольній салі палати Чраган, де через 30 літ сидів яко в'язень султан Мурад, а яку замінено тепер на будинок парламенту. При отвореню парламенту були присутні: султан, князі, найвищі достойники і дипломатичне тіло. Великий везир відчитав престольну бесіду. В ній зазначено, що найгорячішим бажанем султана є удержанє і скріпленє парламентарного правління. Розширенє обовязку військової служби на всіх Отоманів піднесе велич і силу держави та становить най-

Гринько Тершаковець з Комарна за кобильки, Гринько Іваншин з Довжки за меблі з чорного дуба, Гринько Бобер з Крушельниць за топірці і палички. (Д. 6.)

Наука, штука і література.

— Видавництво „Час“ в Києві працює над виданням четвертої серії народних книжочок, що вже почалися друкувати, і певно, через місяць будуть в продажі. До четвертої серії взято переклади з російської, французької, грузинської, польської, фінської, німецької мов. Є одне єгипетське оповідання, якого оригінал писаний єро-гліфами.

— Про відривний календар „Часу“ на р. 1900. пише „Рада“: Видавництво „Час“ уже випустило свій відривний календар на той рік. Зовнішній вигляд календаря мало чим відрізняє ся від сего-річного, хоча в календарі й зроблено деякі відміни. Так н. пр. в новім календарі всі портрети письменників та українських діячів уміщені не на задньому боці картки, а на передньому — побіч з числом, таким способом портрет остає ся видним протягом цілого дня, а на задніх сторінках умістилось більше літературного матеріалу. Матеріал сей зовсім новий, багато додано історичних дат з життя Австрійської України, яких не було в попередньому календарі. І на 1910. рік календар видано дорочий (76 коп.) і дешевший (50 коп.). Більшу частину спинок дешевого видання зроблено по малюнку українського артиста-малювача Бурачка, що використав для сеї мети український народний орнамент з ручників.

— Нова штука. А. Володський написав новий жарт на одну дію п. з. „Щирі патриоти“.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

„Нині одпущаєши“...

(Гордітє вузлик українського питання).

Одного благословенного дня з малоросійського міста Зінькова до української газети „Рада“ надійшла депеша: „Навіть єврейська молодь почала вже ходити в українському вбранні. — Поліція забороняє. — Український рух значно поширив ся“.

В той час на українській печі на сторожі біля рідної справи залягали двоє щирих — Оптиміст і Песиміст.

— А що чув? Навіть єврей... Оптиміст спер ся на лікоть і весело зачухмарив ся:

— Ненько моя рідна. Тепер ти не вмерла. От коли можу сказати: „Нині одпущаєши“.

І бехнув ся, аж черинь загула.

— Так то воно, так. Та хто его зна, що ще з сього вийде. Як би знати... Песиміст, не підводячись, звиркнув, силкуючи:

— А то шкода й енергії.

І перевертаючись на другий бік, вже сонний промигив:

— Усякім разі... поки що: „Нині одпущаєши“.

Сі більш-менш живі прояви українського руху звернули на себе увагу братів-малоросів. Один — той, що проти українства „нікогда ничего не имѣлъ въ принципѣ“, — заглянув зліва і почав був уже щось ворожити на пальцях, але, побачивши, що щирі знов повивертались на печі, голосно проказав:

— Удручающее впечатлѣніе!

І відвернувшись, додав тихенько:

— „Нині одпущаєши“.

Другий брат-малорос заглянув на ніч і хотів був уже кричати „ратуйте!“, але через хвилину отямив ся і тільки почав старанно виводити по „давно установленной“ формі доноси на мазепинців-сепаратистів.

Прочитав, почував потилицю, думаючи, щоб его ще додати і закрутив на прикінці карлючку про нещасну Малоросію, яка „по вѣкоторымъ имѣющимся признакамъ“ стала вже, мовляв, предметом „какихъ-то тайныхъ цѣлей со стороны жидовъ и массоновъ“.

Вірив таки добре, поки написав, бо був малописьменний; скінчивши, витер на лобі піт і сказав, потягаючись:

— Ну гепер „Нині одпущаєши“.

Подивив ся на всю сю малоросійську ідилію стоючий, сторукий Аллаг всесвітньої історії — осміхнувся і сказав:

— Отже нозьму та й не одпущу.

(„Рада“)

Студент Пригара.

Надіслане.

(На сю рубрику редакція не відповідає).

ОКУЛІСТ

Др. Ярослав Трушкевич

ордиує від 1. листопада 1909 в СТАНИСЛАВОВІ, ул. Собіського 20.

Телеграми

з дня 18. листопада.

Монахи. В палаті радних прийшло вчора на дневну чергу прийняте одноголосно палатою послів знесення, щоби виповісти Росії договір що до видавання переступників. Справоздавець жадав відкинення внесення. Президент міністрів заявив, що правительство з огляду на добрі відносини з Росією може сей договір лише тоді виповісти, если би виявила ся яка неправильність у виконуваню его Росією, а такого випадку не було. Договір охоронив Баварию перед збіговщищем революційних і анархістичних жилел. Дальше зазначив президент міністрів, що ухвала палати послів в тій справі не була демонстрацією проти подорожи царя через Баварию, бо тоді урядово оповіщено, що цар до Італії, не поїде. — По промові президента міністрів палата радних одноголосно відкинула внесення палати послів.

Гельсінґфорс. Фінляндський сойм по дискусії над військовими справами прийняв внесення комісії основних законів, щоби відновити правительство, що сойм не може сповнити поручення царя і просить, щоби цар зарядив кочевні середники в справі військовій, згідні з основними законами.

Пошукує місця до заряду дому

особа інтелігентна, варить добре і займає ся господаркою під адресою „Будучність“ poste restante в Станіславові. 103(1—4)

Переписні листки

з погрудом Івана Мазепи можна набувати в адміністрації „Руслана“, в „Сокільській Базарі“ або в книгарні Тов-а ім. Шевченка у Львові. Прямірник 6 с.

„Przegląd Krajowy“

dwutygodnik polityczny, społeczno-ekonomiczny i literacki o kierunku demokratyczno-krajowym, poświęcony przedewszystkiem sprawom kulturalnym Ukrainy.

Передплата „Przegląd-u Krajow-ogo“ вносить в Галичині: річно 18 К, піврічно 9 К, чвертьрічно 4 К 50 с.

Адреса Редакції і адміністрації: Київ, Фундуклівська ч. 10, м. 14.

Церковні річи

КРАСНІ І ДЕШЕВІ ПРОДАЄ

„ДОСТАВА“

основана руским духовенством — в Станіславові при ул. Смольки ч. 1, а у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в каменіці „Дністра“).

Там дістає ся різні фелони, чаші, хрести, ліхтарі, свічники, таці, патериці, кивоти, плащениці, образи (церковні і до комнат), цвѣти і всякі другі привборя. Також приймають чаші до позолоченя і ризи до направи.

Удїл вносить 10 К (вписове 1 К), — за гроші вложені на щадничу книжку платять 6%.

29 (26—?)

Для читальні є на продаж дуже гарна сцена з декорациями за дешеві гроші. Близші поясненя дасть письменник п. Микола Душеньчук у Львові, ул. Сикстуска ч. 46.

Образи Шевченка, Хмельницького, Котляревського, Лисенка від 6—200 К. Фігурки з гіпсу а 80 с і 1.20 К. Краватки, гердани, сорочки, фартушки, шапки сокільські і козацькі, альбомы, перфуми, спинки, брошки і шпильки з гербом, тутки і паперці різного рода поручають. — Склади „Сокільського Базару“ у Львові, Стрию і Станіславові.

Др. Богдан Барвіньский:

Зїзд галицького князя Данила з угорским королем Белею IV. в Прешбурзі 1250 р. Історично-критична аналіза. Львів 1901. 16° ст. 18. — Ціна 10 сот.

Прешбурський зїзд в справі спадщини по Бабенбергах. (Причинок до історії великого австрійського безкоролівя). Львів 1903. 8° ст. 27. — Ціна 30 с.

Жигимонт Кейстутович, великий князь Литовско-русский. Історична монографія. Жовква 1905. 8° ст. XIV+170. — Ціна 2 К.

Zygmunt Kiejstutowicz, książę starodubski. Львів 1906. 8° ст. 28. — Ціна 50 с.

Bogurodzicza dzewiczka z історичні висновки д ра Щурата. (В інтересі історичної правди). Львів 1906. мала 8° ст. 41. — Ціна 20 с.

Історичні причинки. Розвідки, замітки і матеріали до історії України-Руси. І. Жовква 1908 мал. 8° ст. 170. — Ціна 2 К.

Історичний розвиток імені українсько-русского народу. Львів, мал. 8° ст. 41. Ціна 40 с.

Pieczęcie książąt halicko-włodzimierskich z pierwszej poł. XIV. w. Краків 1909. мал. 8° ст. 22. Ціна 40 с.

Pieczęcie bojarów halicko-włodzimierskich z pierw. połowy XIV. w. — вел. 8° ст. 4. Львів. Ціна 5 сот.

Дістати можна в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10.

Розклад залізничних поїздів

важний від 1. мая 1909.

Table with columns: До Львова приходять з, рано, перед пол., по пол., вечер, в ночи. Rows include Krakowa, Ternoga, Pidvolochisk, Chernovec, Stanislavova, Kolomyi, Stria, Pustomit, Sambora, Lyubina, Ravi ruskoj, Ynova, Brukhovych, Brukhovych, Zimnoy vodi, and stations in Pidzamche.

Table with columns: Зі Львова відходять до, рано, перед пол., по полуд., вечер, в ночи. Rows include Krakowa, Ternoga, Ryseva, Pidvolochisk, Chernovec, Stanislavova, Kolomyi, Stria, Pustomit, Sambora, Lyubina, Ravi ruskoj, Ynova, Brukhovych, Brukhovych, Zimnoy vodi, and stations in Pidzamche.

ЗАМІТКА: Поспішні поїзди печатані товстим друком. — А) Лише в неділі і свята від 10/5 до 19/5. Б) Лише в неділі і свята від 1/5 до 21/5. — В) Лише в неділі свята від 1/5 до 30/5. — Г) В неділі і свята а від 1/5 до 30/5 щодень. — Д) Щоденно від 1/5 до 31/5. — 3) Лише в неділі.

